

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 19/2982

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 19 juli 2019 in de zaak tussen

██████████ eiser, ██████████
(gemachtigde: ██████████),

en

de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 15 januari 2019 (primaire besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser tot afgifte van een document als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000, afgewezen.

Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend.

Bij besluit van 9 april 2019 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Bij brief van 17 april 2019 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 14 juni 2019. Eiser werd vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder is, met bericht van verhindering, niet verschenen.

Overwegingen

1. Eiser is geboren op ██████████ 1988 en heeft de Iraakse nationaliteit. Op 28 juni 2018 heeft eiser een aanvraag tot afgifte van een verblijfsdocument EU/EER ingediend. Eiser beoogt te verblijven bij zijn minderjarige stiefkind ██████████ (referent). Eiser is in 2016 gehuwd met de moeder van referent. Referent en zijn moeder hebben beiden de Nederlandse nationaliteit.

2. Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat niet wordt voldaan aan de voorwaarden voor afgifte van het gevraagde verblijfsdocument. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het beroep op het arrest Chavez-Vilchez van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) van 10 mei 2017 (C-133/1) niet kan slagen, nu noch de wettelijke, noch de financiële of de affectieve lasten voor het stiefkind

door eiser zijn aangetoond of onderbouwd. Verweerder heeft voorts niet aannemelijk geacht dat referent zal worden gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan eiser geen verblijf wordt toegestaan. Referent kan immers bij zijn moeder in Nederland verblijven.

3. Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Eiser doet een beroep op het arrest Chavez-Vilchez en betoogt dat sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsverhouding tussen eiser en referent. Referent kent eiser als vader en eiser verricht zorg- en opvoedingstaken voor referent. Eiser verwijst naar uitspraken in soortgelijke gevallen, waarin de aanvraag voor een verblijfsvergunning is ingewilligd. Het feit dat eiser geen biologische ouder is kan niet van doorslaggevende betekenis zijn voor de vraag of sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsverhouding. Sinds het huwelijk met de moeder van referent was steeds sprake van gezinsleven met referent. Het gezin heeft eerder gedieën in Koerdistan gewoond. Referent heeft zijn hoofdverblijfplaats bij eiser en de moeder. Het contact tussen de biologische vader en referent verloopt met name telefonisch. De biologische vader draagt niet bij in het levensonderhoud van referent. Eiser zorgt derhalve ook in financieel opzicht voor referent. Zo heeft eiser zijn auto verkocht in Koerdistan, van welk bedrag hij financieel bijdraagt in de zorg voor referent. Tot slot voert eiser aan dat de moeder, vanwege haar gezondheid, niet in staat is alleen voor referent te zorgen.

4. Ingevolge paragraaf B10/2.2 Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000), voor zover hier van belang, heeft een vreemdeling rechtmatig verblijf op grond van artikel 8 onder e, Vw 2000 als aan alle voorwaarden wordt voldaan: de vreemdeling heeft een minderjarig kind dat in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit. De vreemdeling verricht al dan niet gezamenlijk met de andere ouder daadwerkelijke zorgtaken ten behoeve van het minderjarige kind. Tussen de vreemdeling en het kind bestaat een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

5.1 Het Hof heeft in het arrest Ruiz Zambrano van 8 maart 2011 (ECLI:EU:C:2011:124, hierna: arrest Zambrano) geoordeeld dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een derdelander, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten. Van belang hierbij is of een dergelijke beslissing ertoe zou leiden dat de kinderen genoodzaakt zijn het grondgebied van de Unie te verlaten. Dit zou namelijk de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen (zie de punten 43-45 van het arrest Zambrano).

5.2 Het Hof heeft in het arrest van 6 december 2012 inzake O., S. en L. (ECLI:EU:C:2012:776, hierna: arrest O., S. en L.) overwogen dat de in het arrest Zambrano ontwikkelde beginselen weliswaar slechts in uitzonderlijke omstandigheden van toepassing zijn, maar dat uit de rechtspraak van het Hof hieruit volgt dat zij enkel gelden voor situaties waarin tussen de derdelander waarvoor een verblijfsrecht wordt aangevraagd en de burger van de Unie, een jong kind, een biologische band bestaat waaruit eventueel het verblijfsrecht van de verzoeker zou volgen. Bij de beoordeling of aan de kinderen, zijnde burgers van de Unie, het effectieve genot van de voornaamste aan hun status verbonden rechten wordt ontzegd, dient volgens het Hof zowel het permanente verblijfsrecht van de

moeders van de kinderen als de omstandigheid dat op de derdelander niet de wettelijke, financiële of affectieve last van deze kinderen rust in aanmerking te worden genomen. Het is immers de afhankelijkheidsverhouding tussen de jonge burger van de Unie en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, die het nuttig effect van het burgerschap van de Unie in het geding kan brengen, aldus het Hof (zie de punten 55 en 56 van het arrest O., S. en L.).

5.3 In het licht van voornoemd arrest Chavez-Vilchez heeft eiser recht op een verblijfsrecht in de EU als sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie tussen hem en referent, dat referent genoodzaakt zou zijn de Unie te verlaten als eiser naar het buitenland zou moeten vertrekken. Bij deze beoordeling moeten alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden (zie de punten 70-72 van voornoemd arrest).

5.4 Eiser is de echtgenoot van de moeder van referent. Uit de overgelegde stukken is (voldoende) gebleken dat eiser als stiefouder een rol heeft in het leven van referent, dat referent al geruime tijd deel uitmaakt van het gezin van eiser en dat eiser zorgtaken voor hem verricht, die een marginaal karakter overschrijden. Aan eventuele tegenstrijdigheden en onjuistheden op detailniveau in de door eiser overgelegde stukken op dit punt gaat de rechtbank voorbij, mede gelet op hetgeen ter zitting door de gemachtigde van eiser ter verklaring van deze tegenstrijdigheden is aangevoerd.

5.5 De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of sprake is van voornoemde afhankelijkheidsrelatie tussen eiser en referent.

5.6 In de genoemde arresten van het Hof is telkens sprake van een biologische en/of juridische Ouder-kindrelatie, maar dit betekent niet dat dit een vereiste is voor het bestaan van de bedoelde afhankelijkheidsverhouding. Niet valt immers uit te sluiten dat deze afhankelijkheidsverhouding ook kan bestaan tussen andere familieleden onderling, of tussen het kind, zijnde burger van de Unie en de niet juridische en/of biologische ouder van het kind.

De rechtbank volgt verweerder in zijn stelling dat gelet op arrest O., S. en L. relevant kan zijn dat eiser stiefouder van referent is, en dat derhalve onderscheid gemaakt mag worden tussen een derdelandse biologische ouder en een derdelandse stiefouder, maar alleen in het kader van de beoordeling van de gestelde afhankelijkheid. Dit ouderschap is immers van belang bij de vraag wie het gezag heeft over referent en in hoeverre eiser de wettelijke, financiële of affectieve last over hem draagt.

Verweerder heeft in dit kader naar het oordeel van de rechtbank betekenis mogen geven aan het feit dat beide biologische ouders, die beiden ook met het gezag over referent zijn belast, in Nederland verblijven. De primaire zorgtaken voor referent liggen derhalve bij deze ouders en zij dragen, anders dan eiser, de ouderlijke verantwoordelijkheid, inhoudende dat zij het kind dienen te verzorgen en op te voeden. Ook dienen zij gezamenlijk invulling te geven aan de wettelijke vertegenwoordiging van het kind gedurende de minderjarigheid. Het is de rechtbank niet gebleken dat de biologische/juridische vader van referent geen invulling geeft aan deze verantwoordelijkheid. Zo is ter zitting door de gemachtigde van eiser

verklaard dat wekelijks telefonisch contact plaatsvindt tussen deze vader en de stiefvader (eiser). De rechtbank volgt het standpunt van verweerder dat deze ouderlijke verantwoordelijkheid groter en veelomvattender is dan de zorgtaken van eiser voor zijn stiefkind. De door eiser aangevoerde verantwoordelijkheden die hij draagt voor referent volgen uit zijn wettelijke plichten als stiefouder, te weten de onderhouds- en opvoedplicht voor de kinderen binnen het gezin van de echtgenoten. De rechtbank volgt eiser niet in de stelling dat het feit dat de biologische vader het gezag over referent uitoefent als een formaliteit kan worden beschouwd, gelet op de rechten en plichten die voortvloeien uit het ouderlijke gezag. In het geval dat de juridische vader onvoldoende invulling geeft aan het gezamenlijk gezag met de moeder, had het op de weg van partijen gelegen wijziging in de gezagssituatie te (laten) brengen.

De rechtbank gaat tevens voorbij aan de stelling van eiser dat de stiefouder naar Nederlands recht - als gevolg van zijn verplichting tot verstrekking van levensonderhoud jegens een stiefkind - in principe wordt gezien als een juridisch ouder. De term juridisch ouder is immers voorbehouden aan de ouder met gezag.

Door eiser is verwezen naar een viertal vergelijkbare zaken waarin door verweerder toewijzend is beslist en hij heeft daarbij gesteld dat gelijke zaken gelijk dienen te worden behandeld. Verweerder heeft geconstateerd dat in deze zaken de derdelanders de biologische ouders waren van de Nederlandse kinderen bij wie verblijf werd beoogd en dat in die zaken de overgelegde stukken voldoende overtuigend waren voor het oordeel dat sprake was van een bijzondere afhankelijkheidsverhouding tussen de derdelandse ouder en het Nederlandse kind. De rechtbank volgt het standpunt van verweerder dat geen sprake is van gelijke gevallen, nu, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot het gezag en de ouderlijke verantwoordelijkheid, in zijn algemeenheid eerder sprake zal zijn van een bijzondere afhankelijkheidsverhouding tussen de biologische dan wel juridische ouder en het Nederlandse kind dan bij een stiefouder zonder gezag. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel slaagt dus niet.

5.7 De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser er niet in is geslaagd aannemelijk te maken is dat sprake is van een situatie zoals beschreven in het arrest Chavez-Vilchez. Eiser draagt weliswaar, (mede) de affectieve en (in mindere mate) de financiële last over referent, maar draagt niet de wettelijke last, nu in Nederland twee gezaghebbende ouders betrokken zijn bij de opvoeding en verzorging, alsmede de wettelijke vertegenwoordiging van referent.

Niet is aannemelijk gemaakt dat sprake is van bovenbedoelde afhankelijkheidsrelatie, waardoor referent genoodzaakt zal zijn het grondgebied van de Europese Unie te verlaten als aan eiser een verblijfsrecht wordt ontzegd. Referent kan bij de moeder, die de Nederlandse nationaliteit heeft, in Nederland blijven. De schriftelijke verklaring van de moeder betreffende haar medische situatie maakt dit oordeel niet anders, nu deze stelling niet met objectief verifieerbare stukken is onderbouwd.

5.8 De beroepsgrond dat verweerder er ten onrechte van heeft afgezien eiser in bezwaar te horen, faalt. Uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij een van de uitzonderingen van artikel 7:3 van de Awb zich voordoet. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Daarbij moet de inhoud van het bezwaarschrift worden beoordeeld in samenhang met hetgeen in eerste instantie door betrokkene is aangevoerd en met de

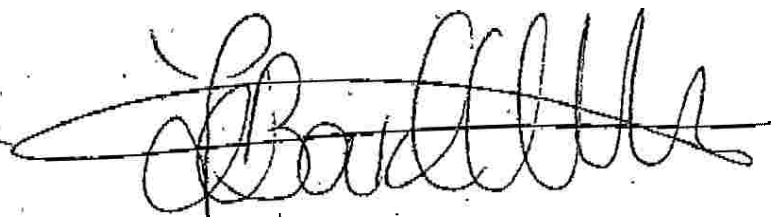
motivering van het primaire besluit. De rechtbank is, gelet op de inhoud van het bezwaarschrift bezien in samenhang met hetgeen eiser heeft aangevoerd, van oordeel dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat daarom van het horen van eiser kon worden afgezien.

6. Het beroep is ongegrond.
7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door J.L.E. Bakels, rechter, in aanwezigheid van
mr. C.H.M. van Toor-van Essen, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op
19 juli 2019.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

26 JUL 2019

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger
beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.